

[Ole Henriksen]

den rå fagforeningsmagt, der igen træder demokratiet under fode. Det passer simpelt hen ikke.

Knap så hurtig er man på aftrækkeren, når der skal gives eksempler på andre eksklusivaftaler i samfundet. F.eks. taler Venstre sjældent om, hvordan det kan gå til, at 1.500 offentligt støttede landbrugskonsulenter kun kan betjene medlemmer af Landboforeningerne. Det kunne jeg da godt tænke mig at spørge hr. Bjørn Elmquist om. Hvad er det for en rå magt, der repræsenteres igennem Landboforeningerne, og hvorfor må man ikke betjene uorganiserede landmænd?

Eller hvorfor tager man ikke eksempler frem om, hvordan detailhandlere bliver presset ind i store indkøbsforeninger, hvorfor forlag kun må handle med medlemmer af Boghandlerforeningen, og hvorfor store dele af underleverandørvirksomhederne må indgå aftaler af eksklusiv karakter med de store virksomheder? Vi kunne også tage en debat op om, hvordan Mejeriselskabet Danmark og De Forenede Bryggerier tryner de mindre andelsselskaber og de mindre bryggerier på plads igennem økonomisk magt og på anden måde igennem aftaler, som man påtvinger disse små eller mindre virksomheder. Det er jo også den slags ting, som hører med i debatten, og som ofte glemmes af Venstre og Det Konservative Folkeparti.

Disse aftaler har sjældent disse partiers bevågenhed; man anser måske denne form for virksomhed for en naturlig del af forretningslivet og mener, at sådan skal livet bare være på den led. Men der må altså ikke være noget, der bare antyder, at sådan kan det også være inden for fagbevægelsen, nemlig at der er interesseforhold, der må tilgodeses. Sådan må man jo have en forskellig opfattelse af, hvad frihed er, alt efter om det er inden for fagbevægelsen eller om det er inden for erhvervslivet.

Jeg skal lige kort sige, om den dagsorden, som er fremsat af Fremskridtspartiet, at SF ikke kan stemme for den.

Estrup (RV):

Den 24. oktober 1986 stadfæstede Højesteret Landsrettens dom i HT-konflikten. Chaufførerne blev ikke genansat, selv om afskedigelserne var ulovlige, de fik ikke deres tabte indtægtsmuligheder erstattet, selv om

det er stensikkert, at de ikke i fremtiden vil kunne finde beskæftigelse i den offentlige sektor. De fik i alt 1 mill. kr. til deling, noget, som hverken helt eller halvt eller for den sags skyld kvart kan dække deres tab.

Det er dyrt, også rigtig dyrt, at fastholde sin ret til partipolitisk frihed på det danske arbejdsmarked. Som forholdene er i dag, har man kun én reel mulighed, nemlig udmeldelse af fagforening, og det betragtes som bekendt af fagbevægelsen som en krigserklæring.

Nogle politikere, ikke mindst fra regeringspartierne, har været lettere forargede over højesteretsdommen, men det er der jo ret beset ingen grund til. Dommen afspejler klart og tydeligt den beskyttelse eller snarere mangel på beskyttelse, lovgivningen i dag yder den enkelte over for kollektiv tvang på arbejdsmarkedet. Der er kun ét sted at rette kritikken mod, nemlig Folketinget.

Det, som HT-konflikten tog udgangspunkt i, var en protest mod at skulle bidrage til politiske partier – og i den konkrete sag og i mange andre sager bidrage til Socialdemokratiet. De andre sager har vi set til overflod; det drejer sig om Blicher Hansen-sagen, om et oprør i HK og mange andre ting.

Realiteten er den, at organisationerne ikke anerkender medlemmernes grundlovssikrede politiske frihed. Medlemmerne skal samtidig med indmeldelsen deponere deres politiske holdninger hos fagforeningstoppen, og med flertalsbeslutninger tilsidesætter man så i solidaritetens navn denne grundlovssikrede politiske frihed. Det er det, man kunne kalde en form for betonsolidaritet, hvor kollektivet er alt og individet intet. Det er et demokrati, der fjerner den enkelte partipolitiske frihed gennem flertalsbeslutninger og derfor ikke er noget reelt demokrati. Det er en karikatur.

Det er efter Det Radikale Venstres mening ikke forhold, der bør eksistere i Danmark. Det, der reelt er tale om, er jo en form for magtfordrejning, hvor man rammer den enkelte ansatte, den enkelte lønmodtager, på hans eller hendes brød i det omfang, hvor vedkommende ikke ønsker at tilslutte sig partipolitisk bidrag.

I Det Radikale Venstre har vi den holdning til fagforeninger og til andre organisationer, at vi fuldt ud anerkender deres ret til at varetage medlemmernes faglige og økonomiske rettigheder og interesser. Vi ikke blot to-